

1977 yılı ilk yarısında, İstanbul örgütü çalışmalarını sürdürürken, Antakya'dan İstanbul'a, askeri eylemlerde yer almak için Ali Sönmez ve Nebil Rahuma yoldaşların dışında bir kişi daha geldi. Mihrac Ural tarafında ' **profesyonel militan**' olarak, eylemlerde şoför'lük yapması için gönderilen bu kişi, **ZÜHTÜ** kod adlı **ALİ ÖLÇER**'dir.

Ali Ölçer, nam-ı değer "Zühtü"nün kim olduğunu, Nebil ve Ali de bilmediklerinden, kendileriyle beraber, Cihangir'deki örgüt evinde beraber kalmalarında sakınca görülmemiştir. Çok fazla değil, kısa sürede, Mihrac Ural'ın, "profesyonel militan"(!) Ali Ölçer'i tanımayan kalmadı. Mihrac'ın; ' **'Antakya örgütü; İstanbul'a, İstanbul'daki taraftarları eğitmek, onlara, askeri eylemleri belletmek için kadro gönderdi'** diye bahsettiği bu adamın kim olduğu(!) anlaşılmıştı. Bizlere, askeri eylemleri belletmek için gönderilen 'profesyonel kadro' Ali Ölçer, hastalık

derecesinde bir **HIRSIZ** 'miş meger(!)

Ali Ölçer, Cihangir'de örgüt evinde, Nebil Rahuma ve Ali Sönmez'le birlikte kalırken, kimsenin evde olmadığı bir gün, evin alt katında bulunan Albay emeklisi bir şahsın evine giriyor, evde bulunan değerli eşyaları toplarken(!) içeriye giren Albay emeklisi ev sahibi tarafından yakalanıyor. Albay, yukarıda kalan kişilerin(Nebil ve Ali'nin) öğrenci olduklarını zannederek polisi çağırıyor.

Ali Ölçer'in kulagından tutarak kapıya dayanıyor. Kapıyı açan Nebil'e, " **evladım, arkadaşınız evime**

girip hırsızlık yapıyordu yakaladım, sizler öğrenci gençlersiniz yazık değilmi, böyle şeyler size yakışmaz. Herhangi birşeye ihtiyacınız varsa bana söyleyin"

diyor ve Ali Ölçer'i Nebil'lere teslim edip gidiyor. Nebil ve Ali bu olay üzerine Ali Ölçeri evden atıyorlar. Bu olaydan sonra Ali Ölçer, Haydar Yılmaz'ın, partizan ve halkın kurtuluşu taraftarlarıyla birlikte kaldığı, Beşiktaş'daki öğrenci evine geçici olarak geldi. Ali Ölçer, hastalık derecesinde hırsız. Hırsızlık yapmadan duramıyor. Haydar Yılmaz'ın evinde de boş durmadı.(!) HK' den bir öğrenci arkadaşın cebinden para çalmaya başladı. Bu olay birkaç defa tekrarlandığı için

arkadaş dayanamıyor ve çekinerek de olsa Haydar Yılmaz'a bu olayı anlatıyor. Haydar Yılmaz, önce inanmıyor. Bu durumu kendisine söyleyen arkadaşına çok kızıyor."

Hayır benim yoldaşım böyle şey yapmaz"

diyor. Bir kaç gün sonra eve geldiğim zaman, Haydar bu olayı bana anlattı. İnanmadık tabi,

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

---

yinede, Engine anlatmaya karar verdik.

Engin; Ali ve Nebil'e soruyor, derken herşey açığa çıktı ve Ali Ölçer İstanbul'dan uzaklaştırıldı.

Ali Ölçer'in bundan sonraki hikayesi'de karışık. Önce İzmir'e gidiyor, İzmir'de, Devrimci-Yol (DY) cularla birlikte, onların öğrenci yurtlarında kalıyor, orada'da kim olduğu anlaşılıyor ve memleketi Antakya'ya dönüyor. Dolaştığı her yerde, "

ben acilciyim, banka soygunlarına karıştım"

vs diye hava attığı için de aranmaktadır(!) Antakya'da abi'leri tarafından polise götürülen Ali Ölçer'i ciddiye almayan polisler, serbest bırakıyorlar ve askere gönderiliyor. Ali Ölçer, Nam-ı değer Zühtü, askerden sonra Hollanda'ya gidiyor ve Samandag Ziraat bankası soygun'undan aldığı parayı örgüte vermeyen

Adnan Demir

ile iş yapmaya başlıyor.

Uzun sürmüyor ve

Hollanda'da,

mafia

'lar arası çatışmada vurularak

öldürülüyor.

Ali Ölçer'in kardeşi, şimdi Adnan Demir'in şoförlüğünü yapmaktadır.

Evet, Mihrac Ural'ın İstanbul'a gönderdiği "profesyonel kadro"(!) Ali Ölçer budur.. Ali Ölçer, İstanbul'da hiç bir eylemde yer almamıştır.

SELİMİYE AK BANK ŞUBESİ KAMULAŞTIRMA EYLEMİ...

1976 tarihinde, İstanbul Paşabahçe'de otuyordum. Tekel içki fabrikasından emekli ev sahibim, koyu bir **Erbakan**'cıydı. Eşimin Paşabahçe Çigdem ilk okulunda öğretmen olması nedeniyle evini zorluk çıkartmadan kiraya vermesine rağmen, benim öğrenci olmam nedeniyle **'komünist'** olabileceğimi, düşünerek(!) benden kuşku(!) duyduğu açık seçik belli oluyordu. Ne zaman okul'dan eve gelsem, bir

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

---

bahaneyle evin önünde durur, göz ucuyla elimdeki gazetelere bakar, hangi gazeteyi okudugumu merak ederdi.

Cumhuriyet gazetesini görülmeyen bir yere, Tercüman gazetesini de elime alır görebileceği şekilde sallaya sallaya eve girerdim. İki katlı evin üst katında, iki kızı ve hanımı ile birlikte kendisi oturur, “**günah**” olduğu gerekçesiyle evine tv almazdı. Bu bakımdan, Tv haberlerini bizim evde seyretmeyi alışkanlık haline getirmişti. MSP(Milli Selamet Partisi) genel Başkanı Erbakan’ın konuşmalarının olduğu her akşam, kızları ve hanımıyla eve gelir,bir yandan, Erbakan’ın konuşmalarını dinler, öte taraftan da, bana propaganda(!) yapardı. Seçimlerde oy’umu kime vereceğimi sormayı da ihmal etmezdi tabi(!) Evdeki kitaplara göz ucuyla ve bana hisstirmeden bakar ve laf arasında ‘

’İbrahim efendi oğlum, bunlar komünist kitapları değilmi ?

diye sorar, vereceğim cevabı can kulagıyla dinlerdi.. “Okul’da komünist(!) hocaların, ödev olarak bunları verdiklerini ve mecburen almak zorunda kaldığımı

söyler, bir süre için rahatlatırdım. Zaman içersinde, kimseyle hiçbir siyasi bağımın olmadığına inanmış olacak ki,

evde olmadığımız zamanlar, zorunlu olmadıkça dışarıya çıkmalarına müsaade etmediği ve çarşaf giymelerini zorunlu kıldığı yetişkin kızlarını, sırf ‘

’allah için yardım’

diye, temizlik yapmaları, varsa bulaşıkları

yıkamaları

için eve göndermeye başladı. Her seferinde

“neden rahatsız oluyorsunuz”

dememe ragmen,

“ayrımız gayrımız mı var, kızlar evde boş oturuyor, hoca hanım yorgun oluyor, allah için yardım sevaptır”

der, sesimi çıkartamazdım. Rahatsız olmama karşın, yeni bir ev buluncaya kadar mecburen katlanmam gerekiyordu. Evin yedek anahtarı kendisindeydi ve bir kaç kere anahtarımı kaybettiğimi bahane ederek istememe ragmen, mutlaka kendisinde yedek bir anahtar bırakıyordu.

1977 yılının mart ayı sonlarıydı, Engin Erkiner eve geldi ve güvenilir bir şoföre ihtiyac olduğunu, böyle bir kişi tanıyıp tanımadığımı sordu. Tanıdığımı söyledim. O sırada evimde misafir olarak kalan sempatizan bir hemşehrim (K.Y.) bulunuyordu. İyi araba kullandığını bildiğim için kendisine danışmadan olumlu cevap vermişim. Örgütün paraya ihtiyacı olduğunu ve bu nedenle

Selimiye Ak Bank

şubesinin kamulaştırılacağını söyledi.

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

---

3 nisan 1977 tarihinde gerçekleştirilen bu eylemden bir gün önce, gece yarısına doğru, Engin'le beraber Selimiye'ye giderek, sabah kamulaştırılacak olan Banka şubesi önünde bulunan telefon kulubesinde, telefon kablosunu bıçakla keserek, eylem anında dışardan olayı gören, yada eylem sonrası buradan polise telefon edilerek yardım istenmesini engellemek için tedbir almış olduk. Engin'de bu arada alarm kablosunu keserek iptal etmişti.

SABAHA KADAR PARA SAYIYORUM(!)

3 Nisan 1977 öğleye doğru, **Haydar Yılmaz** ve **Ali Sönmez**, Selimiye Ak bank şubesinden el konulan para ve eylemde kullanılan silahlarla birlikte eve geldiler. Bir gün önce, Engin Erkiner tarafından uyarıldığım için haberliydim ve heyecanla evde bekliyordum.

Paranın ne kadar olduğunu merak ediyorduk. Oda'ya geçtik ve torbayı açarak paraları saymaya başladık. İlk başta Haydar oturuyordu. Haydar, saydığı parayı Ali Sönmez'e , Ali'de bana veriyordu. Sonunda 900 bin lira olarak saydığımız para ve silahları tesli alarak, yatağın altına koyduktan sonra hep birlikte evde ayrıldık. Ben okul'a, Haydar ve Ali'de evlerine gitmişlerdi.

Akşam erkenden eve döndüm. Haberleri dinlemek istiyordum. Kamulaştırma eyleminin nasıl anlatılacağını merak ediyordum. Haberleri dinlemeye başladığım zaman **şok** oldum. Selimiye ak bank şubesinden alınan paranın 300 bin lira civarında olduğu söyleniyordu. Oysa, bana teslim edilen para 900 bin liraydı. Yerimden kalktım paraları aldım ve odaya geçip tüm paraları önüme koydum ve saymaya başladım. Evet, bendeki para, 300 bin kusurdü. Gece yarısına doğru, tüm kanallardan haber dinliyor bir yandan da defalarca paraları sayıyordum. Bana teslim edilen para ile elimdeki para arasında tamı tamına üç katı bir eksiklik vardı. Sabaha kadar en az 20 defa para saydım. Gözüme uyku girmiyordu. Sabah ilk işim doğru Beşiktaş'a giderek Haydar Yılmaz'ı bulmak oldu. Durumu anlattım. Haydar'da durumun farkındaymış, haberlerde aynı şeyleri kendiside duymuş ve o da şaşırılmış.

Aslında, bu tür eylemlerde sonra, genellikle el konulan paraları, az değil, daha fazla gösterirler. Banka çalışanları yada müdürler, bu tür eylemlerden sonra kendi açıklarını da alınan paraların üzerine ekleyerek açıklarını kapatırlar. Bizdeki durum, bunun tam tersiydi. Banka yetkilileri alınan parayı, bizim saydığımız para'dan üç kat daha eksik gösteriyorlardı(!)

Bir süre sonra, yaptığımız yanlışlığın(!) farkına vardık. Haydar, paraları sayıp Ali'ye verirken,

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

Ali'de, Haydardan aldığı parayı, yeni baştan sayacağına , devraldığının üstüne katlayarak devam edip bana veriyor, aynı şeyi ben de tekrarladığım için, 300 bin lira ediyor 900 bin lira(!) Yanlışlık ortaya çıktıktan sonra derin bir nefes alarak rahatlıyorum.

NIÇİN SOSYALİST OLUNUR...?□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

74- 80 devrimci kabarış döneminin nedenleri arasında, bir değil, birden fazla unsurun bulunduğu bilinmektedir. Mahir Çayanlar'dan Deniz ve İbo'lara duyulan hayranlığın, kabarışa olan etkisi biliniyor.

Kırdan Kent'e göçün, kent varoşlarında öfkeye dönüştüğü de biliniyor.

Fabrika işçilerinin, tekelleşen ekonomik yapı altında, her geçen gün artan alım güçlerindeki düşüşün, hayatı, işçiler için çekilmez kılan sıkıntıları da bilinmektedir.

Bütün bunların ötesinde, Deniz, Mahir ve İ.Kaypakkaya'lar tarafından başlatılan, ceberrut devlete karşı başkaldırının yarattığı sempati ve kişinin kendisine olan güvenin etkisi de önemli bir rol oynamıştır.

Kişinin, beğenmediği düzene başkaldırısında alternatifi tek'ti. Alternatifin tek adı, Sosyalizmdi. Kişi bu nedenle sosyalistim diyebiliyordu. Sosyalizmin ne olduğunu bilmese bile, sosyalist olduğunu söyleyebiliyordu.

Sosyalist olmak kişilik bulmak demektir. İnsiyatifi elinden alınmış bireyin, ayrıcalık kazanmak istemesi, en azından bunu arzu etmesi kadar doğal ne olabilir? Ayrıcalıklı olmak güvenle doğrudan ilişkilidir.

Sosyalizm kişiyi ayrıcalıklı kılıyor, başkalaştırıyordu. **Yalçın Küçük**'ün çok yerinde bir değerlendirmesini burada tekrarlamak gerekiyor. Yalçın hoca; "**eskide genç kızlar devrimcilere aşık olurlardı, 12 Eylül'le birlikte Mafia babalarına aşık**

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

---

olmaya, onlarla gözükmeye özen gösteriyorlar”

derken, tam da bu noktaya

işaret ettiğini düşünüyorum.

Eylül öncesi dönemde, **bugün yoktu,gelecek vardı**. İdealizm esastı, insanlar, günlük hedefler için değil, gelecek güzel günlerin hayaliyle yaşıyorlardı.

Eylül sonrası yaşananlar, bunu, tam zıddına dönüştürdü. Gelecek değil, günü kurtarak önemli olmaya başladı. Gün'ün bile, gelecek kadar uzak olduğunu düşünenler, an'ların peşine düştüler. Başkalaşmak isteyen birey için güven önemlidir. Sosyalist olmak demek, başkalaşmaya özen duymak demektir. Ayrıcalıklı olmaya özlemedi. Kişiler ayrıcalıklı olmak istiyorlardı ve bu nedenle de sosyalist olduklarını dillendiriyorlardı.

Günü değil, geleceği kazanmak için hayatlarını seve seve ortaya koyan insanların, birbirlerine karşı güvensizliklerinden söz etmek zordur. 30 sene sonra geriye dönüp bakan insanların “ **biz ne safmışız”**

diye hayıflanması bu bakımdan doğru olmasa gerek. “ biz ne safmışız” diye hayıflanılan devrimcilerin, aslında ‘

'ne sıkı idealistlermişiz”

demelerinin daha doğru olacağına

inanıyorum.

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, o dönemin olanca samimiyeti içerisinde, devrimcilikten kuşku duymadığımız kimi ahlaksızların (Mihrac Ural örneğinde olduğu gibi) içimizde olabileceğini elbette düşünemezdik. Düşünmek şöyle dursun, aklımızın ucundan bile geçiremezdik. Kuşku duymaz, güven duyardık.

Milyonlarca lira para'yı günlerce yanında taşıyıp evinde muhafaza ederken, ayakta doğru dürüst giyebileceği bir pantolonu olmayan dürüst militanlarımız vardı. Bunlar azınlık değil ezici çoğunlukta idi.

Üzerinde taşıdığı, evinde muhafaza ettiği ve **devrimin bütçesi** olarak bildiği bu paradan,

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

---

sırtına, giyebileceği bir gömlek almayı bile aklına getirmeyen bu militanların, “yoldaş”bildikleri insanlardan kuşku duyması beklenebilir mi? Beklenemez elbet. Yıllar sonra, içlerinde ortaya çıkan Mihrac Ural gibi ahlaksızların yaptıklarını duyupta “biz ne safmışız” diye iç geçirmeleri elbette doğru değildir.

“POLİTİK VE ASKERİ LİDERLİĞİN BİRLİĞİ”

Mahir Çayan, “silahlı mücadeleyi temel alan örgütlerde, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesi temeldir” der.Özü sözü bir olan devrimci örgütlerde, masa başı devrimciliğini yadsır. Silahlı mücadele örgütü yöneticilerini, hem siyasi, hem de silahlı eylem yöneticileri olarak tanımlar. Bu tespit, 50 senelik kulagi üzerine yatmış olan devrimci hareketin mücadele ve çalışma anlayışına karşı bir tepkinin ürünüdür.

THKP-C savunucusu tüm gruplar(buna bizde dahiliz) Mahir'in bu tespitini, olması gerektiği gibi kavradığımız söylenemez.

Örgütsel yapımız, kuruluşundan kısa bir süre sonra ağır darbeler aldı. kurucu ve yönetici yoldaşlarının bir çoğunu mücadelenin başlangıç aşamada kaybetti.

Malatya Beylerderesi'nde, **İlker Akman** ve **Hasan Basri Temizalp** yoldaşların imha edilmesi, yönetim kademesinde yaratılan ciddi bir boşluktu.

Bundan bir sene sonra, Trabzon'da **Yüksel Eriş**, Ankara'da **Ömür Karamaollaoglu**'nun ölümleri,yönetim kademesindeki boşluğu daha da artırdı.

Tam da bu dönemde ortaya çıkan,
Devrim Savaşçıları
ayrılığı ile

militan kadro örgütlenmesinde zaafklar ortaya çıktı.

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

Aynı şekilde, Ankara'da **Rıza Salman**, İstanbul'da **Engin Erkiner**'in de, yakalanması ile kurucu ve yönetici kadroları tamamen etkisizleştirilmiş bir durumdaydık.

Türkiye solunda, hiçbir örgüt bu durumda yoluna devam edemezdi. Bunun örnekleri bulunuyor. Devrim Savaşçıları, daha sonra, **Kasabalılar** grubu, **THKP-C sempatanları**, **Koordinasyon, Eylem Birliği**

vb gibi örgütler, ciddi birer polis operasyonu sonrasında bir daha ayaga kalkamayacak şekilde yok olmuşlardır.

Acilciler örgütümüzün kurulduğu günden itibaren, periyodik aralıklarla, en üst düzeyde yedigi darbelerle karşın ne eylemlerinde nede örgütlenme faaliyetlerinde ciddi bir zaaf yaşanmamıştır. Kısa sürede yaralarını sarmasını bilerek mücadelesine devam etmiştir.

THKP-C ACİLCİLER'in bu özelliği, onun teorik tespitlerinden gelmektedir. **'Türkiye devriminin acil sorunları'**(TDAS

) dönemin özgüllüğü içerisinde, eleştirilmesine karşın, dikkatle okunan, sempatiyle yaklaşılan ve kararlı devrimcilerin dikkatinden kaçmayan güçlü teorik tespitleriyle, tek başına örgütleyici bir konumdaydı. Hiçbir militanımızın bulunmadığı bölgelerde, TDAS okuyarak kendilerini Acilci olarak tanımlayan devrimci grupların ortaya çıkarak örgütümüzle ilişki kurmaya çalıştıklarını görüyorduk. Yenilen ağır darbelerle karşın, ülkenin her köşesinde Acilciler örgütlenmesi bulunuyordu, ülkenin bir çok köşesinde yeni ilişkiler kuruluyordu. Başta yönetim kademesi olmak üzere, temel kadrolarda verilen kayıplar, pratik yönümüzü zayıflatıyor olmasına karşın, teorik yönümüzün, kendi emsallerimiz içerisinde çok güçlü olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Politik ve askeri liderliğin birliği ilkesini, olması gerektiği gibi kavrayabilseydik, yönetici kadroların mümkün olduğunca korunmaları gerektiği sorununda, daha dikkatli olabilseydik, kimbilir bugünkü sorunlarımızın büyük bir bölümünü belkide hiç konuşmamış olacaktık.

Çok iyi hatırlıyorum. 1977 tarihinde, İstanbul'da, askeri eylemlerin hızla arttığı bir dönemde, örgütümüzün her eyleminde, illa İstanbul sorumlusu olarak Engin Erkiner'in de, eylemde yer alması gerektiği konusu defalarca gündeme gelmiştir. Teori ve pratik anlamda, tecrübeli yöneticilerin, tüm eylemlerde sürgit yer alması, bir yerden sonra, bunların mutlaka mücadele dışına düşeceği gerçeği öngörülemedi.

1974'ten 80'lere doğru Acilciler (7)

İbrahim Yalçın tarafından yazıldı
Pazartesi, 15 Mart 2010 18:09 -

(devam edecek)